

Tunakove sanje.

Mesec z viška v pusto polje sije
Grčavi hrast na polji sam stoji
Stoji veje ostro burja brije
Vihra velikemu vrh šibe.

Okrog debla v ovenelo travo
Legla spat junaška je drhal
Vsak komolec djál si je pod glavo
Za blazino trda tla si zbral.

Strážar le stoji sred tovaršije
Spanec sladki si z oči podi
Mesec z viška v pusto polje sije
Bledo lice strážarja srebrí.

V desni sablja gola se mu sveti
Z levo v deblo je uprt
Mlado srce bi želelo umreti
Duh njegov pobit je in potrt.

Veter zbudil ga kladač z mrtvila
Srd mu blede lice je zalil
Pest je ostro sabljo zavzdignila
Luni je mladenec se grozil:

Kaj me gledaš, ti pohuka z vira
Na vsem svetu nepotrebna stvar
Jutri boš nesreče moje sita.
Al kdo drugi me preganja mar?

Ko bi mogel tebe s šal doseči
Pri serekal te na koscev sto
Hotel bi te v širno morje oreči
Svet nesreče rešil bi tako.

Tebe ni dobrotni Bog ustvaril
Táčas siješ ko te treba ni,
Duh sovražjen nam je tebe zvaril,
Lenati moje kriva bodeš ti.

Táčas ^{mi} sijal svetlo sijala
Ko te nisem prosil, nisem zval,
Ko me deklíca je objemala
Ko bil bi rad te za oblake djál.

Ali ko so Turki prvi hrumeli
Skrila si se za oblak temán
Ko so srce moje saboj vzeli,
Bil neviden je sovrag, neznan.

Kedar prides jutri na nebesa,
Svit, ki nepotreben si sijal,
Tam na kupu mrtva boš telesa
Videl, tam bom spanje zadnje spal.

Niso se mi obrvi stisnile
Tri dni dolge, dolge tri noči,
Kar so zadnje sanje govorile
Da se moja dlan zastoj bori.

Videl sem ja v sanjah lot nevesto
Turku se udala se za zive dni.
In za deklíco, nezvesto
Kdo bedak na svetu se bori.

Torej pa še jubri kaži lice,
Bojišči hje poglej
Nad krvavim truplom vrh lopice
Tam če vrazje češ veselje imej.

La oblakom se oblak po nebu vréti.
Vihra ^{bojžiče} ~~čez poljano~~ je piskala
Čez ^{bojžiče} ~~poljano~~ grozno, čez polje
Luna zopet z visočine svéti,
Tunaku v mrtvo lice zré.

O povedi mesec, kaj pomeni
Da krog usnice smehljaj mu igra?
Roki mu na srcu otrpnjeni?
Mar našel zvesto unkraj je sveta'?